

Kızıl Saçlı Kontes

Adnan
Binyazar

ADNAN BİNYAZAR

KIZIL SAÇLI
KONTES

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Haziran 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak resmi: © Shutterstock / Zubada

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2200-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

ADNAN BİNYAZAR

KIZIL SAÇLI
KONTES

ÖYKÜ

♥can

Adnan Binyazar'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Masalını Yitiren Dev, 2000

Halk Anlatıları, 2003

Ölümün Gölgesi Yok, 2004

Şairin Kedisi, 2005

Duyguların Anakarası, 2006

Edebiyatın Dar Yolu, 2008

Şah Mehmet, 2009

Toplum ve Edebiyat, 2010

Bozkır Aydınlığında Aşk, 2011

ADNAN BİNYAZAR, 1934'te Diyarbakır'da doğdu. Dicle Köy Enstitüsü'nü bitirdikten sonra Gazi Eğitim Enstitüsü Edebiyat Bölümü'nde okudu. İlköğretmen okulundan üniversiteye, değişik okullarda edebiyat öğretmenliği yaptı. Uzun yıllar kaldığı Berlin'de ders kitapları yazma projelerinde çalıştı. *Cumhuriyet* gazetesinde denemeler yazdı. Edebiyata öykü, deneme, eleştiriyile başladı, daha sonra romanlar da yazdı. Deneme ve eleştirilerini *Toplum ve Edebiyat* (2010), *Ağıt Toplumu* (2008), *Ozanlar Yazarlar Kitaplar* (2008), *Ayna* (2008), *Duyguların Anakarısı* (2006), *Edebiyatın Dar Yolu* (2008), *Ardında Leke Bırakmamalı Sevgi* (2009) adlı kitaplarında topladı. Halk yazınıyla ilgili kitapları ise *Dede Korkut*, *Kan Turalı*, *Halk Anlatıları*, *On Beş Türk Masalı*, *Elif ile Mahmut*, *Kerem ile Aslı* adlarını taşıyor. Yazdığı ilk öykülerden "Tohum" 1965 yılında Öğretmenler Bankası Öykü Ödülü'nü aldı. *Masalını Yitiren Dev* (2000) adlı romanında kendi hayatını anlattı. Ardından, 2005 yılında Orhan Kemal Roman Armağanı'na değer bulunan *Ölümün Gölgesi Yok* (2004) adlı roman, 2011 yılında Ebu-bekir Hazım Tepeyran Roman Ödülü'nü aldı. *Şairin Kedisi*, *Şah Mahmet*, *Bozkır Aydınlığında Aşk* adlı öykü kitapları var. 2010 Sedat Simavi Edebiyat Ödülü, *Toplum ve Edebiyat* adlı deneme kitabına verildi. Konak Belediyesi'nce yılın edebiyatçısı seçildi, edebiyat dalında, 14.Truva Kültür-Sanat, Dil Derneği Onur, Bartın Kitap Fuarı Onur, 2012 Ankara Uluslararası Öykü Günleri Onur ödülleriyle değer bulundu.

Ah... Düşlerim kaç kez,
elle tutulur şeyler gibi dikilmiştir karşıma!

FERNANDO PESSOA

İçindekiler

Köpeğin Ölümü	13
İso	27
Gecenin Gün Işığı	55
Eğimli Yenge	71
Kızıl Saçlı Kontes	107

KÖPEĞİN ÖLÜMÜ

Serçe yavruları ağaçlara yürüyen bahar suyunun sesini duyunca, kanat çırpıp küçük gövdelerini boşluğa bıraktılar. Okulun bahçesinde bir cıvılda, bir cıvılda... Ak tüylerini esen yellerin okşadığı köpek yavrusu, yeni çiçek açmış erik ağacının gölgesinde uyuyordu. Serçelerin cıvıltısına uyandı, silkinip sesin geldiği yöne yürüdü. Ders arası zili çalmış, kızlı erkekli öğrenciler bahçeye doluşmuş, kuş cıvıltılarına onların cıvıltıları da karışmıştı. Atandığım kenti anıştırsın diye “Bozkır” adını verdiğim yavru, öğrencilerin arasından geçti, bahçede ak bir yumak gibi yuvarlanarak serçelere doğru yürüdü.

Bir bankta oturmuş, *Bozkır*'ı gören serçelerin ne yapacağını düşünüyordum. Bir şey yapmadılar; köpeğin yaklaştığını görünce, boncuk gözlerini sağa sola çevirip o daldan kalkıp başka dala kondular. *Bozkır*, kesik havlamalarla onlara sesini duyurmak istedi. Sesten ürken serçeler topluca kanat çırpıp uzaklara uçtu, sonra gözden kayboldu.

Yavru köpek, arkadaşlarınca oyun dışı bırakılan çocuklar gibi boynunu büküp yanıma geldi. Onu öyle görünce anladım ki, değil minik adımlı bir köpek yavrusu, uzun adımlı zürafa da olsa, yürüyen, hiçbir zaman uçana ulaşamayacaktır.

Gözünü gözümden ayırmıyordu *Bozkır*. Uzun süre baktık. Aramızda doğal bir etkileşim doğmuştu. Yoksa biri insan, öbürü köpek, iki canlı, gözünü kırpmadan nasıl öyle bakıp kalır, seslerini yumuşatarak birbirine bir şeyler anlatmak ister? *Bozkır*, serçelerin ondan kaçtığına üzüldüğümü anlamıştı. İyice yanıma sokuldu, bacaklarının arasına girip çıktı. Sonra durdu, boynunu büküp hüznü gözlerini bana dikti. Bir şeyler anlatmak istediği belliydi. Türü ne olursa olsun, iki canlının dille anlaşamaması ne acıydı! Bakışlarına dayanamadım. Onu kucağıma alıp ipek akı tüylerini okşadım. İnce derisinden yüreğime yukarı bir sıcaklık yürüdü. Annesinin şefkatli kucağına atılıp yumuk elleriyle gözyaşlarını silerken yüzüne gülücükler yayılan bir kız çocuğu gibi göğsüme tırmanıp kar beyazı başını kalbime dayadı. Soluğundan yayılan sıcaklığı parmak uçlarımda duyuyordum. Aynı sıcaklığı, onu çöplerin arasında bulup elimle tozundan toprağın- dan arındırırken de duymuştum.

Parmak uçlarımı okşayan sıcaklığı, onu ilk gördüğüm güne götürdü beni. O duyguyla eğildim, aklığın ortasında kızıl bir kehribar gibi ışyan burnundan öptüm.

Gün ışıdı ışıyacak. Çatı katındaki odamda, çocuk ağlamasına benzer bir sesle uyandım. Sesin sokağa bırakılmış bir çocuktan geldiğini varsayarak, yataktan fırlayıp bahçeye indim. Bir ağacın dibinde ak yumağı gördüm. Onu avuçlarıma koyup odama döndüm. Kitaplarımı koyduğum kutulardan birini boşalttım. Bir şeyler soy- mak için yanımda bulundurduğum küçük bıçağımla kuta- da havalandırıcı pencereler açtım. Yavruyu beş-on da- kika içinde yaptığım evciğe koyarken küçük kalbinin atışını parmak uçlarımda duyuyordum.

Gün ışıyınca evciği alıp yeni çiçek açmış bir erik ağacının gölgeliğine yerleştirdim. Radyoda, anasının do-

ğurduktan sonra terk ettiği köpek yavrularına biberonla süt emzirildiğini duymuştum. Dersimin olmadığı bir saatte gidip eczaneden biberon aldım. Biberonu sütle doldurdum. Sütün kokusunu alan ak yumağın üstüme atılışını, karnı doyunca yerlerde yuvarlanışını görünce; doğumundan birkaç dakika sonra çocuğunu şefkatle koklayan bir ananın yürek sesini duydum.

Bozkır'ın, gözleri açılmadan sokağa atılan binlerce yavrudan biri olduğu, çöplükte kir tutmamış pembe karnından belliydi. Öylesine küçüktü ki, ders aralarında onu sevmek isteyen kız öğrencilerin sıcak avuçlarını ana kucağı sanıyor, meme diye onların parmak uçlarına saldırıyordu. Ağız salgısıyla parmakları ıslanan kızlar, dilinin yivışikliğinden iğreniyor, ürkütücü çığlıklar atarak onu yere bırakıyorlardı. *Bozkır*, bu ani değişikliğin nedenini kavrayamıyor, korkudan titreyerek, ağlamaklı seslerle evciğine kaçıyordu.

Kedi, köpek; yırtıcı canlılar bile insana alıştı mı yalnız kalmaya dayanamıyor. *Bozkır* da sözde ağlamakla gülmek arası hıçkırıklarla havlıyor, kızların avuç içlerinden algıladığı kim bilir nasıl bir ten kokusunun esrikliğiyle üç-beş dakika sonra öğrencilerin arasına geri dönüyordu. Burnunu yerlerde gezdirip toprağı koklayarak aynı kızları buluyor, avuçlarına alsınlar diye onların gözlerinin içine bakıyordu. Kızların aldırış etmediğini görünce boynunu büküyor, minik kuyruğunu bacaklarının arasına kısırtıp gerisingeri evciğine dönüyordu.

Umut kırıklığı, her insan gibi, köpekleri de küstürüyor; kemikleri et tutup güçlenen *Bozkır*, ne denli ilgilenenler de, ona yüz vermeyen kızlara bir daha yaklaşmadı. Bahçe nöbeti olduğu günlerde ona “şekerim”, “aşkım” diye seslenen çıtkırdım bayan öğretmeni de duymazdan geliyordu. Onun varı yoğu, tek yalnızlık yoldaşı ben idim. Çatı katındaki odamda olup olmadığını kokumdan anlı-

yordu. Bahçede değilsem, odamı gözetleyeceği bir yerde duruyor, pencereden görünmemi bekliyordu. Göremeyince durmadan havlıyordu. Beni pencerenin önünde görmesin; sesini kesip evciğine çekiliyordu. Odamdaki hazırlık tıkrıtlarından bahçeye çıkacağı mı sezdiğini sızıldanıcı sesinden anlıyordum. Kapıda görünce evciğinden çıkıp üstüme atlıyor, elimi yüzümü yalıyordu. Önceleri onu sevip avuçlarına alan kızların yapay seslenişlerini duyunca yumuşak bakışları birden sertleşiyor, daha ısırma yı öğrenmemiş dişlerini göstererek onlara hırılıyordu. *Bozkır*'ın tepkisine aldırmayan kızlar, şakacı gülüşlerle birbirlerine sokulup bahçe yürüyüşlerini sürdürüyorlardı.

Sevgi gösterilerinin ömürsüzlüğünü kızların uçucu hevesleri öğretmişti *Bozkır*'a. Yere atılma olayından birkaç gün sonraydı. Parfümünün büyüleyici kokusuna kapıldığı bir kızın siyah çorabının deliğindeki parlak aklığı kelebek sanmış, onu yakalamak isterken çorabın yukarıdan aşağıya kaçmasına yol açmıştı. Gün ışığında ayna gibi parlayan baldırının ak görünüşünden, kendini çırılçıplak algılayacak denli etkilenen kızıdan gözünün üstüne öyle bir tekme yemişti ki *Bozkır*, kendini bir anda zindanda sanmıştı.

Kızın öldürücü tekmesinden sonra, avuç içlerinde, sürtündüğü bacaklarda ana kucağının sıcaklığını aradığını kimsenin sezemediğini anlayan *Bozkır*, kendi içinde yarattığı bir yalnızlığa gömülmüştü. Havlamaları da, şımarıklıkları da kesilmişti. Bana bile ender yaklaşıyordu. Evcğine uğramaz olmuştu. Bahçenin, yerini kimsenin kestiremediği kuytuluklarına saklanıyor, günlerce ortalarda görünmüyordu.

Aradan bir hafta geçmişti. Ders saati sona ermiş, çantasını kapalı evinin yolunu tutmuştu. Görevliler dersliklerde temizliğe başlamışlardı. Okulun tozlu havasından

kaçıp kendimi bahçeye attım. Bahçede bir ben kalmıştım, bir de nereye gizlendiğini bilmediğim *Bozkır*. Sözde birbirimizin yalnızlık yoldaşıydık. Aramadığım delik kalmamıştı. O akşamüzeri de, bahçenin en kuytu yerlerine bile baktım. Bulamayınca, her zamanki gibi, içime kapandım. Ona bir-iki seslendikten sonra dönüp banktaki yerime oturdum. Her an bir yerlerden çıkıp gelir diye bekliyordum. Yoktu, yoktu! Gün kararınca bulma umudumu tümünden yitirdim. Düş dünyamda kendimi sınırsız kurgularla oyaladığım odama çekilip yatağıma uzandım.

Müdür, atanma emrini okurken çatı katındaki bir odada kalabileceğimi söylemişti. Böylece gece bekçisinin dışında okulda biri bulunmuş olacaktı. Odaya girer girmez kitaplarımı çıkarıp cilası çoktan kavlamış konsolun geniş çekmecelerine yerleştirmiştim. O günlerde elimden düşmeyen *Doktor Jivago*'yu da odanın en lüks eşyası sayılan başucumdaki sehpanın üstüne koymuştum. Sehpanın üstünde bol ışıklı bir abajur görünce bayram çocukları gibi sevinmiştim. Çocukluğumda, uçları sırtıma batan ot yataklarda yatmış, kör ışıklar altında nice kitaplar okumuştum. Gençlik yıllarım ise kör pencereci odalarda geçmişti. Tabanında eski bir kilim bile olmayan, pencereleri perdesiz bu çatı katı, yalnızlığımın sarayı sayılırdı. Odamda uzanacağım iyi kötü bir yatak, sabahlara kadar okuyabileceğim ışık olduktan sonra Allah'tan başka ne isterdim. Birkaç saat içinde odama kendimce düzen vermiş, her şeyi yerli yerince koyduktan sonra duvara melankolik bir kadın resmi bile asmıştım...

O günden sonra bu bozkır kentinde zamanın göstergesi artık benim için de işliyordu...

Sabahları alt katlardaki dersliklere iniyor, dersim bitince, bahçede bir süre oyalanıyor, yatmaya yakın da odama dönüyordum. Oda, karanlığın aydınlığına erdiğim düşler sığınağımdı. O sığınağa elimde kitapla girmiştım. Elim-

den düşürmediğim Shakespeare'in *Romeo ve Juliet*' iyle, oyalayıcı kitapların tuzağına düşmekten kurtulmuşum. Benimki, heves olmaktan çıkmış, tutkuya dönüşmüştü. Kitap, gecelerimin mutluluk kuşlarıydı. Şafak sökünceye değin okuduğum geceler oluyordu. Okurken, kedi patisi sessizliğinde yaklaşan düşlerim, beni alıp uzaklarda ışığı kırpışan evlerin, yaşamım boyunca özlemimi duyduğum mutlu sandığım aileleri arasına sokuyordu.

Oralarda neler yaşamıyordum!..

Düşlerimin sönük ışıklı odalarında; sere serpe bir kadın, sabun kokan saçlarını eşinin omzuna koyardı...

Kızı üç, oğlu beş yaşında bir annenin yüzüne, yeni düzenlediği yatağının üstünde çocukları hoplarken, bir varlık yaratmanın tanrısal ışığı düşerdi...

Dudaklarını eğip büken ergen bir kız, öğleden sonra evlenme teklifi yapacağını umduğu sevdalisine neler söyleyeceğini düşünürdü...

Yüzüne erotizmin kızıl rengi vuran yeni evli bir kadın, göz alıcı süslerle bezenmiş terliklerinin kışkırtıcı tıkrırtılarıyla merdivenlerden sevgilisinin yanına inerdi...

Pencereden kocasını uğurlayan yeni evli bir kadının sabah güneşi vuran yüzünden sevda kokuları yayılırdı...

Düşlerin bir yüzü yaza, bir yüzü kışa dönüktür. Kimi geceler, tam tersi sahneler yaşardım. Gözümün önüne beni düşlerimden eden neler dizilmezdi!..

Gül kokulu sevgililerini kollarının arasında sıkarken ona acı çektirmekten haz duyan sapıklar...

Punduna getirip elini en yakını kadınların orasına burasına uzatanlar...

Kemikleri sertleşmemiş çocuklarının bezgin yüzünde günlerce şamarlarının izi kalan canavar ruhlu analar babalar...

Uzan yatmaktan etinde açılan yaraların acısıyla durmadan inleyen ölümcül hastalar...

Diyelim geminin güvertesinde canım sıkıldı, soluğu kaptan köşkünde alıyordum. Orada da sıkıldım, alt katlara, geminin makine dairesine iniyordum. İstedığım yerleri gördükten sonra kamarama geçiyor, balkondan horozların ötüşlerini duyduğum, tropikal adalara bakıyordum. Karada ise, trenlere, otobüslere, kamyonlara, motosikletlere, bisikletlere, faytonlara; tekeri dönen her araca binip kilometrelerce uzaklıktaki kentlere ulaşıyordum.

Edebiyatımızın usta yazarı Adnan Binyazar'dan okuru alıp uzak coğrafyalara, birbirinden çok farklı kahramanlara götüreceğ yepyeni öyküler... Binyazar, çocukluğun şiirle, masalla, türlü yoksullukla yoğurulmuş büyüğü taşrasından Latin ülkelerinin sıcak aşklarına uzanıyor. Tıpkı bir öyküsünde işaret ettiğı gibi: dünya haritasını önüne açıyor, canının istediğı yere düşle, şiirle, öyküyle unutulmaz bir yolculuk yapıyor. Onunla birlikte yolculuğa var mısınız?

